

FASORI MISSZIÓI FÜZETEK

ISTEN KÖZELSÉGE

Hitmélyítő igehirdetés-sorozat

Budapest-fasori református templom

2016. február 22–26.

© Somogyi Péter, 2016

Szabadon sokszorosítható

Belső használatra

Budapest, 2016. február 22.

Hétfő 18 óra

Somogyi Péter lp.

BŰN

Lekció: Ézs 55,6–13

Alapige: Ézs 55,6

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van!”

Ki vagy mi jön legközelebb? Ezzel az alcímmel kezdünk el együtt gondolkozni Isten közelségéről. A közelség kérdése általánosságban, térben és időben is felfogható és személyes megtapasztalásokban, találkozásokban is megnyilvánulhat. Közeledni, közel kerülni valamihez vagy valakihez – ez lehet egy vágyott valóság, de lehet egy félelmet kiváltó esemény is. A távolodás, a távollét, a távolságtartás ugyancsak komoly kérdések velejárója lehet. Nagyon mélyen érint minket az, hogy közel vagy távol érezzük magunktól azt, aki fontos nekünk. A szeretett közelsége gyógyító melegség, a távolsága megbetegítő hidegség tud lenni. Látásunk, gondolkozásunk Isten személyével kapcsolatban is elhelyezhetők ebben a koordináta-rendszerben. Hol van Ő? Hol vagyunk mi Hozzá képest? Mit gondolunk erről, mit érzünk, mit tapasztalunk ezzel kapcsolatban? Az Isten kijelentésén tájékozódó ember, ahogyan Pál is alapvetően így vall erről: „Az egész emberi

*nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon az egész föld színén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen **nincs messzire egyiküinktől sem**, mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.*” (ApCsel 17,26–28).

Figyeljük meg jól az apostol hitvallását, sokan vélik úgy, hogy Isten nagyon távol van tőlünk, vannak, akik azt gondolják, hogy egyesekhez közelebb van, míg másoktól távolabb. Pál azt mondja, hogy „**nincs messzire egyiküinktől sem**”, tehát mindenkihez közel van. Az apostol ezt egy olyan közegben mondta ki, ahol a legkülönbözőbb bölcsélet és vallásosság képviselői voltak együtt. Nem kivételezett emberek, hanem az egyedül igaz Istent nem ismerő emberek képviselői. Pál az egész emberi nemzetségről beszél, vagyis mindenkiről, akiket Isten rendelkezései helyeznek el térben és időben, és akikkel egybe foglalva mondja: „*hiszen **nincs messzire egyiküinktől sem**, mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.*” A teremtés célja áll előttünk: „*hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják*”. Egy iránymutatás, egy lehetséges érzékelés és a megtalálás esélye fogalmazódik meg az apostol szavain keresztül. Közel van az Úr, kereshetően, kitapinthatóan, megtalálhatóan. Rendkívül fontos üzenet ez mindnyájunk számára! Ennek fényében hangzik újra alapigénk üzenete: „*Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van!*”

Amikor ennek az Igének a világosságába állunk, mégis szembe kell néznünk az előzőek fényében azzal, hogy valami korlátozza Urunk közelségét. Figyeljünk erre a szóra: „*amíg*”. Addig kell keresni Őt és segítségül hívni, amíg megtalálható, és amíg közel van. Ezek szerint van, amikor nem található meg, és van, amikor távol van. Hogyan lehetséges ez az előbb felismertek után? Pál apostol szavai nyilvánvalóvá teszik ezt, hiszen ő sem fogalmaz másként: „*hogy keressék az Istent,*

hátha kitapinthatják és megtalálhatják”. Itt is van egy szó, ami kikerülhetetlen, ez pedig a „hátha”. Tisztában van vele az apostol, hogy ez nem az ember hatalmában van, hanem az Isten hatalmában. Ő közel van mindig, és mégsem mi rendelkezünk ezzel a közelséggel, hanem Ő. Ezekben az igehirdetésekből talán meglepően fogjuk felfedezni, hogy közelsége mit jelent, hogy milyen élethelyzetekben nyilvánul ez meg különös módon, nem úgy, ahogyan mi gondoljuk, hanem ahogyan az Ő kijelentésében láthatjuk ezt.

A lelki távolságról így szól éppen Ézsaiás próféta: „*Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.*” (Ézs 59,1–2). Az igazi távolságot mindig a bűn jelenti Isten és az ember között. Bűneink és vétkeink miatt választatunk el, rejti el arcát előlünk az Úr. Ez nem is lehet másképpen, hiszen a szent Istenhez nem fér közel a bűn. Olyan kifejezően olvassuk ezt ugyancsak Ézsaiás próféta vallomásában: „*bűneink elsodornak bennünket, mint a szél.*” (Ézs 64,5). S a megdöbbentő valóság éppen az, hogy mégis ekkor jön a legközelebb hozzánk. Az Édenben elrejtőző emberpárhoz szavával jön közel: „*Hol vagy?*” „*Mit tettél?*” (1Móz 3,9; 13). A bűnbeesett ember távolodik külső mozgásában, de belül is így éli meg szégyenében, vágyaiban. Isten azonban közeledik, illetve jelenlétével leleplez, és ez az egyetlen esély a gyógyulásra. Az elveszettek példázataiban a fiúk távolsága és távolodása tapintható: „*a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet élt... Az idősebb fiú pedig a mezőn volt, és amikor hazajövet közeledett a házhoz, hallotta a zenét és a táncot... Ekkor az megharagudott, és nem akart bemenni.*” (Lk 15,13; 25; 28). Távoli vidék, kicsapongó élet az egyik

oldalon, harag és távolmaradás a másik oldalon. Csak az apa odafordulása ugyanaz: „*amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott*”. A másik esetben pedig: „*az apja kijött, és kérlelte őt.*” (Lk 15,20; 28).

Alapigénk fejezetének elején egy felhívással találkozunk, amit az Atya üzen: „*Figyeljetek rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek, mert a Dávid iránti hűségem rendíthetetlen.*” (Ézs 55,3). Isten szavával közelít, pontosan jelzi, hogy mit lehet és mit kell tennünk. Azt is elmondja, mit miért cselekszik velünk. Kiválasztása szerinti hűsége rendíthetetlen, szövetsége örök szövetség, ezért élhetünk a Vele való közösségben és közelségben. Dávid Fiában kötött új szövetséget, Aki a bűnösökért jött, a bűnösökhöz jött, valóság volt, amit vádként mondtak Róla: „*A vámszedők és a bűnösök mindnyájan Jézushoz igyekeztek, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük.*” (Lk 15,1–2). Közeledés és távolodás, milyen beszédes leírás ez. A kisebbik és a nagyobbik fiúról szól ez a bevezetés.

Jézus bűnösöket fogad magához és együtt eszik velük. Ez a valódi örömhír számunkra! Isten Jézusban közeljött a bűnösökhöz és magához fogadja őket. Azonban az sem kérdéses, hogy ez hogyan megy végbe, hiszen alapigénk így folytatódik: „*Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.*” (Ézs 55,7). Vagyis a közellévő Úr arra indít, arra késztet, hogy hagyjuk el a bűn útjait és bűnös gondolatainkat, és térjünk Hozzá, mert irgalmas és kész megbocsátani. Jézus Krisztusban látjuk ezt az irgalmas, megbocsátó kegyelmes szeretetet. A bűn eltávolít minket, de az Úr közel van hozzánk ilyenkor. Nem szabad elszalasztani ezt a lehetőséget! „*Keressétek az Urat, amíg megtalálható!*”

*Hívjátok segítségül, amíg közel van!” Talán soha nem gondoltuk volna, hogy éppen a bűn kellős közepén van az Úr közel hozzánk. Nem a bűn vonzza Őt természetesen, de az Úr Jézus Krisztusban a bűnös emberhez jött egészen közel, sőt helyünkre állt, hogy nekünk irgalmazhasson. Minél nagyobb a bűn, annál távolabb van az Isten, ez egyfelől érthetően így van, és mégis: „*ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem*” (Róm 5,20). Ebből következik Pál apostol kérdés-felelete: „*Mit mondjunk tehát? Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem? Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?*” (Róm 6,1–2). Tehát a már előbb idézett mondat érvényes most is: „*Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.*” (Ézs 55,7).*

Felszabadító örömhír megértenünk, hogy nem a bűn jön legközelebb, hanem a bűnből Szabadító Felkent Úr, az Úr Jézus Krisztus. Ezért elhagyhatjuk a bűn útját és álnok gondolatainkat, nem kell azok fogságában vergődnünk, nem kell a bűn rabszolgájaként élnünk, megtérhetünk naponként ahhoz, Aki közel van, megtalálható. Így tudunk a pályán előre haladni: „*Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek ekkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet és a bennünket megkönyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát.*” (Zsid 12,1). Letehetjük és le is kell tennünk minden ránk nehezedő terhet és a bennünket megkönyékező bűnt, hogy állhatatossággal futhassunk az előttünk lévő pályán!

Budapest, 2016. február 23.

Kedd 18 óra

Somogyi Péter lp.

SEBZETTSÉG

Lekció: Zsolt 34,12–23

Alapige: Zsolt 34,19

„Közel van az Úr a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.”

Amikor Isten Igéjét tanulmányozzuk, egyre világosabban felismerjük a Lélek által, hogy egyedülálló a Biblia, és egyedülálló módon közel van hozzánk az Ige sokféle értelemben. Az emberi élet legalapvetőbb kérdései kerülnek eléink a Szentírás lapjain, azonban sohasem önmagukban, hanem a világ Urának, Teremtőjének, Gondviselőjének, Megváltójának gondolatai, szempontjai szerint. Az ember hajlamos arra, hogy távolságtartóan gondolkozzon Istenről, sőt tudjuk, hogy arra is képesek vagyunk, hogy kirekesszük Őt az életünkől, legalábbis gondolati szinten vagy érzelmileg. Pedig „*őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.*” (ApCsel 17,28). Olyan ez a kirekesztés, mint megtagadni a napot, ami ránk süt, megtagadni a levegőt, ami körülvesz minket, megtagadni a vizet, holott testünk felét a víz teszi ki. Értelmetlen ostobaság ez, és az ember mégis képes erre a bolondságra, amit így fogalmaz a Biblia: „*Azt gondolja magában a bolond, hogy*

nincs Isten!” (Zsolt 14,1). A gyakorlati bolondság pedig az, amit Jézusnak egy, a gazdag emberről szóló példázatában látunk, akit maga Isten nevez bolondnak. Hú tükre a zsoltárban olvasott embernek. Miért? Mert figyelmen kívül hagyja Istent, kihagyja Őt a számításából, Jézus így jellemzi: *„Így gondolkozott magában: Mit tegyek?”* Isten így jellemzi: *„Bolond, még ez éjjel elkérlek tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál?”* Összefoglalóan pedig ezt halljuk róla: *„Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag.”* (Lk 12,17; 20–21). Íme az ember, aki magában gondolkodik, mindenki másról elfeledkezik, az ember, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag. Aki elfelejti, hogy minden Istentől függ, semmi sem természetes, nem magától értetődő, az bolond módjára él, mert magában gondolkodik. Nem hálás és alázatos, hanem kirekesztő és gögös. Isaac Asimov, a híres orosz származású amerikai író és biokémikus, aki úgymond tudományos-fantasztikus műveket írt, korábban ateistának vallotta magát, később humanistának, így nyilatkozott: *„Éveken át próbáltam ateista lenni intellektuális okokból. Végül rájöttem, hogy ez lehetetlen. Ezért tisztán érzelmi okokból lettem ateista.”* (Isaac Asimov, *Free Inquiry*, 1982). Annak az Amerikai Humanista Szövetségnek volt az elnöke 7 éven át haláláig, amelyiknek jelmondata így hangzik: *„Jó Isten nélkül”* („*Good Without a God*”). Ez a szervezet perli be manapság azokat, akik megélik és gyakorolják a keresztyén hitüket iskolákban vagy más foglalkozásokban az Amerikai Egyesült Államokban. Asimov magas IQ-ja alapján tagja lehetett a rendkívüli intelligenciájú emberek egyesületének is. Érzelmi okokból tagadta Isten létét, milyen megdöbbentő végiggondolni ezt. Értelem és érzelem egymás mellett, más és más következtetések és következmények. Mi határozza meg mindezt? Miből indul ki az ember?

Dávid, aki alapigénket vallja, a zsoltár elején 11 versen át himnuszt zeng Istenről, dicsőíti Őt jóságáért, közelségéért, szabadításáért, mentő szeretetéért, gondoskodásáért, védelméért. Miért teszi? Mert megismerte közelségét, jelenlétét, megízlelte, megtapasztalta, hogy jó az Úr, hálás volt ezért, és az volt a vágya, hogy mások is érezzék és lássák ezt a jóságot. Ez a hívő ember alapvető jellemvonása, ez a dicsőítő magatartás, ami gyógyít másokat is. Egy depresszióval küzdő fiatalasszony attól kezdett gyógyulni, hogy felkeresve egy idős lelkipásztort látta és hallotta a kert kapálása után a napsugárba emelve az arcát Istent dicsőíteni. Így mondta: *„Ragyogott ám a tiszteletes úr arca, ahogyan a napsugár felé fordította. Tisztára Krisztus-arca volt, és én bele kerültem ebbe a sugárzásba.”* Igen, az Isten közelségének, a nap sugaraiban megjelenő szeretetének dicsősége ilyen gyógyító erő tud lenni, ha valaki ezt így megköszöni és megvallja. Tudom és érzem, hogy a nap Isten ajándéka, és Ő, az Ajándékozó mindennél csodálatosabb!

Dávid azonban tovább megy és tanít, mert tudja, hogy arra van szükségünk mindnyájunknak, hogy tanuljunk meg Isten közelségében helyesen gondolkodni és helyesen cselekedni, egyszóval helyesen élni. S Dávid tudja, hogy az emberi élet velejárója, s a hívő ember életének is velejárója a megtört szív és a sebzett lélek is. Így summázza a zsoltárban említett rettegést, fenyegetettséget, megtörtséget, sebzettséget: *„Sok baj éri az igazat”* (20. v.). Azonban a megoldást is elénk tárja, és ez nem más, mint az Úr közelsége, az Ő mentő szeretete. Nagyon fontos ma megértenünk ezt és ebből erőt merítenünk: *„Közel van az Úr a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.”* Van, amikor nem látjuk, és nem érezzük közvetlenül a nap sugarait, felhő borítja el előlünk. Mit tehetünk ilyenkor? Mit érzünk és mit gondolunk? Hatalmas örömhír hangzik ma is! Amikor megtört szívvel és

sebzett lélekkel járunk, tudnunk lehet és tudnunk kell, hogy nincs messze tőlünk Urunk, sőt közel van, velünk van!

Amikor az értelem, érzelem, akarat kérdései kerülnek elő, hajlamosak vagyunk egyfajta kiegyensúlyozatlanságra. Színezi ezt személyiségtípusaink különbözősége is, temperamentumunk szerint reagálunk a benyomásokra, amelyek környezetünkből érnek minket. Hogyan dolgozzuk fel a bennünket ért dolgokat? Értelmünkkel végiggondoljuk? Érzelmek kerülnek előre? Akarati döntésünk befolyásol minket mindenekelőtt? Nehéz ezt elemezni így, és mégsem haszontalan, mert mindhárom terület együtt kell, hogy érintett legyen. A keresztyénség természetesen nem száraz, érzelemmentes értelmi tevékenység. Nem értelem nélküli akarat megnyilvánulása. S nem is érzelmi hullámvasút. A nap éltető sugarai függetlenek tőlünk, és mi mégis függünk tőlük. Értelmünk akár elemezni is képes a fény és az energia hullámrészecskéit, sőt meggyőződéssel vallja létét akkor is, amikor mi ezt közvetlenül nem érzékeljük. Érzelmek azonban olyan megtapasztalást jelentenek, amelyek ennek jótékony hatását is érzékelik. Mit érne tudásunk a melegség közvetlen érzése nélkül? Egyébként a közvetett hatása akkor is érvényesül, ha mi ezt nem is érezzük, hiszen a föld átlaghőmérséklete létünk egyik alapfeltétele. Akaratunk pedig ismereteink és érzéseink fényében megfelelő módon segít élni a napsütéssel. Egyáltalán nem napozunk, vagy kontroll nélkül napozunk sokáig? Mi befolyásol minket ebben: értelem, érzelem, akarat együtt? Vagy csak egyik? Nyilvánvalóan a három együtt működik, de nem mindegy, hogy hogyan.

Dávid a belső ember, a szív, a lélek törettetéséről és sebzettségéről beszél. Mindenekelőtt tehát lássuk meg, hogy Istennek mindez fontos. Az ember érzelmi élete Isten előtt van, Ő közvetlen közel van ehhez. Nem távolról szemléli a mi fájdalmainkat, megtörtségünket, sebzettségünket, hanem

közletről. S ez azt is jelenti, hogy nem hagy bennünket magunkra ebben, sőt Ő van a legközelebb hozzánk ezekben a helyzetekben. Itt, a földön ezek kikerülhetetlen részei életünknek, de nem vagyunk bennük soha egyedül. Sőt azt is halljuk az Igéből, hogy az Úr elkötelezte magát abban, hogy mindebben segít! Hiszen így olvassuk: *„Közel van az Úr a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.”* Megkereshetjük és megtalálhatjuk Őt ezekben a fájdalmakban, mert közel van, és segítségül hívhatjuk Őt, mert kész segíteni. Ki az Rajta kívül, aki így vállal minket? Bizony előfordulhat az is, hogy senki sincs velünk ilyenkor az emberek közül, de Ő közel van és megsegít. Vannak olyan törettetéseink, amiket senki sem ismer, vannak olyan sebzettségeink, amiről senki sem tud, de Ő ott van velünk és segít. *„A szív ismeri a maga keserűségét”* (Péld 14,10), *„mindenki a maga terhét hordozza.”* (Gal 6,5). Mit mond Urunkról az ősi prófécia? *„Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfia... a mi fájdalmainkat hordozta.”* (Ézs 53,3–4). Ismeri fájdalmainkat, és hordozta és hordozza azokat ma is.

Dávid azonban átélte, hogy milyen más az ember, mint az Úr. Így ír fájdalommal erről: *„nem volt gondja arra, hogy másokkal szeretettel bánjon, hanem az elesett és szegény embert, a megtört szívűt halálba kergette.”* (Zsolt 109,16). Rettenetes látélet ez rólunk, emberekről, önmagunktól nincs gondunk arra, hogy szeretettel bánjunk az elesettel, a szegénnyel, a megtört szívűvel, sőt akár halálba tudjuk kergetni ahelyett, hogy segítenénk. Urunk halálba ment értünk, Jézus Krisztus *„sebei árán gyógyultunk meg.”* (Ézs 53,5). Miért jött? *„Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.”* (Ézs 61,1). Azért jött, hogy bekötözze a

megettört szíveket. Ugyanezt zengi a zsoltár is: „*Meggyógyítja a megettört szívűeket, és bekötözi sebeiket.*” (Zsolt 147,3). Milyen bátorító hallani: „*A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja ki, hűen hirdeti a törvényt.*” (Ézs 42,3).

Mi pedig ezt okoztuk Neki: „*A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze.*” (Ézs 53,5). Jézus Krisztus a megettört szívű, megsebzett lelkű, Aki testében és lelkében elhordozta ezt, Aki egyedül maradt, hogy hozzánk közel lehessen mindig. Bárcsak mi is értenénk és éreznénk, hogy ez alatt megettörni és megsebződni Istentől van. „*Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.*” (Jób 5,18). Mert magunk miatt és mások miatt is megettörhet a szívünk, megsebződhet a lelkünk, de milyen más az, amikor Vele találkozunk ezekben, „*Hiszen mindent az én kezem alkotott, így keletkezett minden – így szól az Úr. Mert én arra tekintek, aki elesett és megettört szívű, és aki ígéimet tiszteli.*” (Ézs 66,2). Dávid bűnbánata közben éli át: „*Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megettört szívet nem veted meg, Istenem!*” (Zsolt 51,19). Legyünk hálásak azért, ha nem kemény szívvel, hanem megettörten találkozhatunk közelségével, ha sebzetten éljük át segítségét, az Úr Jézus szavai szerint így lehetünk boldogok: „*Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.*” (Mt 5,4).

Budapest, 2016. február 24.

Szerda 18 óra

Somogyi Péter lp.

SZÜKSÉG

Lekció: Zsolt 145,14–21

Alapige: Zsolt 145,18

„Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.”

Test és lélek vagyunk, külső és belső szükségek övezik utunkat. Nagyon komoly és nagyon mély hatással van ránk minden lelki hatás, annyi minden alatt össze tud törni a szívünk, sok mindenben sebezhető a lelkünk. Terhek, támadások, harcok, nehézségek mind-mind hatnak ránk, és ezek nem kerülnek el bennünket. Isten közelsége azonban megerősít, megsegít, meggyógyít bennünket lelkileg. Kapunk erőt, amikor roskadozunk, hogy el tudjuk viselni és hordozni a fájdalmakat, kapunk segítséget, hogy kiutat, békességet találjunk, kapunk gyógyító áldást, hogy sebeink begyógyuljanak. Jó tisztában lennünk azzal, hogy hol vagyunk a legsebezhetőbbek, azt gondolom, ezt mindnyájan fel tudjuk ismerni az életünkben. Jó tudni ezt nekünk is, mert ösellenységünk egészen biztosan tisztában van ezzel, és ő ott ostromol leginkább bennünket lelkileg. Mi a teendő ilyenkor? Hálával megköszönni, hogy közel van az Úr, és Ő velünk van és

megsegít. Segítségül kell hívni Öt, amíg közel van! Mai Igénk is erre bátorít bennünket: „*Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.*” Teljes függésünk tudata segít bennünket ebben az igazi hívásban. Sajnos elfeledkezünk erről a mindennapokban gyakran. Emlékeztessük magunkat napról napra, akár óráról órára arra, hogy „*őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.*” (ApCsel 17,28). Közelsége nem a különös dolgokban nyilvánul meg csupán, és nemcsak azokban szükséges, hanem életünk, létezésünk legalapvetőbb területein is. Mozgásunk sem lehetséges Nélküle. Milyen jó, ha ezért is hálát adunk őszinte szívvel, és nemcsak akkor, amikor már korlátozottak vagyunk mozgásunkban és visszaemlékezünk arra, amikor ez még nem így volt. Létünk minden vonatkozásában Tőle függ, talán felidézzük néha, de kevésbé gondoljuk, érezzük át, amit az Úr Jézus Krisztus így mondott tanítványainak: „*nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.*” (Jn 15,5). Ez mindenre érvényes, külső és belső értelemben egyaránt. Isten közelsége erre is emlékeztet bennünket, nincs az életünknek olyan része, ami függetlenedhetne Tőle, nem tudunk kilépni az Ő életteréből és erőteréből. Ezért kell tudatosan emlékeztetni önmagunkat jelenlétére, közelségére.

Alapigénk szövegekörnyezetében Dávid ugyanazt mondja el, mint a 34. zsoltárban: „*Jó az Úr*” (Zsolt 145,9). Ez áll mindkét zsoltár fókuszában. Itt azonban az Úr jóságának, csodálatos lelki ajándékainak a magasztalása mellett, az elesett támogatása, a görnyedező fölegyenesítése mellett arról is hallunk, hogy a külső, testi szükségéit is megelégti az Úr azoknak, akik Tőle várják azt. „*Mindenki várakozva néz rád, és te idejében adsz nekik eledelt. Kinyitod kezedet, és kielégítesz minden élőlényt kegyelmesen.*” (Zsolt 145,15–16). Felfedezhetjük most ebben is az Ő közelségét és ennek áldását: „*Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja,*

mindenkihez, aki igazán hívja.” Külső szükségünk tekintetében kire nézünk? Kitől várunk megelégtetést? Mennyire éljük meg az előbbieken felvázolt teljes függést e tekintetben is?

A jól ismert *házi áldás* záró sorát talán többen tudjuk kívülről, de vajon belülről tudjuk-e igazán? „*Hol Isten, ott szükség nincsen.*” Ez tényleg így van? Úgy kell ezt értenünk, hogy ahol szükség van, ott nincs jelen Isten? Ez így nem lehetséges, hiszen éppen arról hallunk az Igéből, hogy ahol nagy szükség jelenik meg, ott közel van az Úr. Sőt, mindnyájunkhoz közel van az Úr, de az a megdöbbenő, hogy van úgy, hogy nem látja szükségesnek az ember, hogy ott legyen Isten a közelben. Úgy gondolja, úgy él, hogy Ő megold minden problémát, betölt minden szükségét, kézbe veszi a dolgokat, ura a helyzetnek. Ez a lehető legnagyobb gőg az ember részéről, miközben minden a Teremtőtől, a Gondviselőtől függ ebben az életben. Hogyan lehet ezt a házi áldást akkor helyesen érteni? Azt gondolom, úgy, hogy ahol az ember tudja, hogy Ura az Örökkévaló Isten, Akié minden, azt is tudja, hogy nem marad megoldatlan végeredményében semmilyen szükséghelyzet, mert Ő megad minden szükségést az ember számára. Így vallunk erről a Heidelbergi Hitvallásban: „***Mit hiszel, amikor ezt mondod: »Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében«?*** *Hiszem, hogy a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak örökkévaló Atyja, aki a mennyet és a földet minden benne lévővel együtt semmiből teremtette, és azokat örökkévaló tanácsával és gondviselésével fenntartja és igazgatja: énnekem az ő Fiaért, Krisztusért Istenem és Atyám. Ezért annyira bízom benne, hogy nem kételkedem: minden testi-lelki szükségemre gondot visel, s még azt a rosszat is javamra fordítja, amit ebben a siralomvölgyben reám küld. Ezt ő megteheti, mint mindenható Isten, és meg is akarja tenni,*

mint hűséges Atya.” (26. k.-f.). Nagyon komoly vallomás ez, fontos a szívünkbe vésni, ismételni, megvallani újra és újra. Alapja a hit, a helyes ismeret és a szívbeli bizalom: *„annyira bízom benne, hogy nem kételkedem: minden testi-lelki szükségemre gondot visel, s még azt a rosszat is javamra fordítja, amit ebben a siralomvölgyben reám küld. Ezt ő megteheti, mint mindenható Isten, és meg is akarja tenni, mint hűséges Atya.*” Nem kételkedem, hanem bízom benne testi és lelki szükségeim tekintetében egyaránt.

Mi ennek a bizalomnak a legteljesebb kifejezése? Az imádság, ahogyan ezt Dávid is vallja a zsoltárban: *„Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.*” Minden szükségünket bizalommal és bátran feltárhatjuk Urunk előtt, Ő közel van azokhoz, akik igazán hívják, akik szükségükbe Őt hívják segítségül. Prof. Ole Hallesby norvég lelkipásztor az imádságról szóló nagyszerű könyvében így fogalmazza meg az imádság egyik definícióját: *„Imádkozni nem egyéb, mint kifeküdni a kegyelem napfényébe s testünk-lelkünk nyomorúságát kiteríteni ebben a szent napfényben, amely csodatévő erejével a bűn minden baktériumát megsemmisíti. Imádkozónak lenni annyit jelent, mint fénykúrát venni és Jézus csodatévő erejét éjjel és nappal, minden nyomorúságunkban hatni engedni. Hívó keresztyénnek lenni azt jelenti: helyet kaptunk a napon.”* (O. Hallesby *Az imádságról* 10. o.). Milyen egyszerű és milyen nagyszerű kép és hasonlat ez! Tegnap hallottunk a nappal kapcsolatban többféle üzenetet is, ma ezzel erősíti meg ez a meghatározás az eddig elénk került mondanivalót. Szükségeink – és itt most ma a külső szükségekre figyeljünk különösen is – arra adnak alkalmat, hogy megnyíljunk Urunk előtt. Így adunk alkalmat arra, hogy megdicsőítse nevét szükségünkben. Ígéretét adta az Úr: *„De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet félitek, és sugarai gyógyulást hoznak.”* (Mal 3,20).

Kitenni magunkat ennek a gyógyító sugárzásnak azt jelenti, hogy imádságban feltárjuk szükségünket az Úr előtt, sőt talán még el sem mondjuk azt, csak imádságunkkal ott vagyunk az Ő jelenlétében, közelségében, és engedjük hatni Őt, engedjük munkálkodni Őt. Tiszta levegőn lenni, kitenni magunkat a napfénynek – ez maga a gyógyító erő. Itt nem erőlködik az ember, nem elemezgeti a napfény és a jó levegő jótékony hatását, hanem egyszerűen ráhagyatkozik arra. Éppen most beszélgettünk egy családról, akik a Mátra legtisztább falujába költöztek egy éve, és arról tesznek bizonyosságot, hogy egész családi életük megváltozott. Annyi mindenben gyógyult az életük, hogy szinte magukra sem ismernek. Mennyivel inkább így van ez a különös kegyelem világában, ha az általános kegyelem világában is így megnyilvánul ez a csend, a tiszta levegő, a napfény következtében. Az imádság a csend, a lelki lélegzetvétel, a mennyei napfény világa.

Abban örlődünk fel, hogy küzdünk és küszködünk a külső szükségek megszerzése, megléte miatt. Pedig az Úr Jézus nyilvánvalóvá teszi, hogy Atyánk közelsége abban is megnyilvánul, hogy minden megadatik nekünk, ha először Isten Országát és az Ő igazságát keressük: *„a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadatok majd nektek.”* (Mt 6,32–33). Hiszen ebben erősít meg alapigénk is: *„Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.”* Aki behívja Őt igazán a szükségeibe, az úgy várja Őt, ahogyan olvassuk ezt a zsoltárban: *„Mindenki várakozva néz rád, és te idejében adsz nekik eledelt. Kinyitod kezedet, és kielégítesz minden élőlényt kegyelmesen.”* (Zsolt 145,15–16). Ő ad és kielégít, nem kell aggódnunk semmiért, kegyelmesen megad mindent, amire valóban szükségünk van. Csodálatos dolog átélni ezt, ráhagyatkozva élni, annak tudatában lenni, hogy

közel van hozzánk és szükségünket közvetlen közelről látja, és kész betölteni azokat. Nagy fokú bizalmatlanság és hitetlenség Jézussal egy hajóban magunkban azon gondolkodni, hogy mit együnk. A kenyérszaporítás csodája után mégis megesett ez a tanítványokkal: *„tanakodni kezdtek egymás között, hogy nincs kenyérük. Amikor ezt Jézus észrevette, így szólt hozzájuk: Miért tanakodtok, hogy nincs kenyéretetek? Még mindig nem veszitek észre és nem értitek? Még mindig keményszívűek vagytok? Van szemetek, mégsem láttok? Van fületek, mégsem hallotok? És nem emlékeztek, amikor az öt kenyeret megtörtem az ötezernek, hány kosarat szedtetek tele kenyérdarabokkal?”* (Mk 8,16–19). A kérdés mélyén az áll, amit nem sokkal ezután Jézus feltett nekik: *„Ti kinek mondotok engem?”* (Mk 8,29). Most alkalmazhatom így is: *„Számoltok velem, a hatalmammal szükségétekben?”* Ha közel van az Úr, akkor miért tanakodunk magunkban? Miért tanakodunk csupán egymással, mintha ott sem lenne az Úr? Egyre világosabban látom a magam életében, gyülekezetünk életében, hogy sokféle tanakodás előtt és felett az Úrra kell hagyatkoznunk mindnyájunknak egyre teljesebben, mert Ő közel van a szükségünkhöz, hiszen közel van hozzánk.

Te most milyen szükséglet látsz, mi foglalkoztat téged, kivel tanakodsz róla? Hidd el, éld át, hogy *„Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.”* Te is benne lehetsz, és ekkor benne vagy ebben a *„mindenkiben”*, nincs kivétel, és megtapasztalod ennek igazságát, valóságát: *„Mindenki várakozva néz rád, és te idejében adsz nekik eledelt. Kinyitod kezedet, és kielégítesz minden élőlényt kegyelmesen.”* Idejében tied lesz mindaz, amire szükség van, Ő nem siet és nem késik, Ő mindig pontos. Áldott legyen érte!

Budapest, 2016. február 25.

Csütörtök 18 óra

Somogyi Péter lp.

VÁD

Lekció: Ézs 50,4–11

Alapige: Ézs 50,8

„Közel van, aki igazságot szolgáltat nekem. Ki mer perbe szállni velem?! Álljunk elő együtt! Ki az én vádlóm? Lépjen ide!”

Isten szolgája áll előttünk, aki csodálatos közösségben és közelségben van Urával. Olyan valaki tesz vallomást előttünk, aki minden reggel átéli a találkozás áldott, erősítő, felhatalmazó valóságát. Mi a titka? Ébredését, ébrenlétét nem egy egyszerű természetes jelenségnek tekinti, ami minden ember sajátja, hanem kegyelmi ajándéknak, mert tudja és vallja, átéli minden nap: *„Az én Uram, az Úr... Minden reggel fölébreszt engem”* (4. v.). Mit jelent ez? Egyszerűen azt, hogy Ő számol Urával, az Ő közelségével, az Ő jelenlétével. A nap első pillanata tudatos feltekintés, betöltekezés. Téged mi vagy ki ébreszt? Ébresztő óra vagy a gondjaid? Mi vagy ki tölti ki a napodat? Mivel fekszel le, hogyan alszol el? Milyen nagyszerű, ha az Úr ébreszt, Ő tölti ki napodat, Ő ad áldott pihenést. Hogy vallja ezt Dávid a pihenésére nézve? *„Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, Uram, hogy*

biztonságban élhessek!” (Zsolt 4,9). Ászáf pedig átfogóan így tesz bizonyosságot: *„Tiéd a nappal, az éjjel is tiéd, te tetted helyükre a csillagokat és a napot.”* (Zsolt 74,16). Milyen jó, hogy a mindenkori hívő ember, az Úr közelségében élő hívő ember szüntelen és mindenben számol Urával, Aki az egész teremtés és az egész élet Ura, tulajdonosa. Ébredés és elalvás, nappal és éjjel mind Tőle van. Hadd mondjam most így: odahajol az ágyadhoz és felébreszt, ahogyan kisgyermekként átélted, hogy szerető pillantás fogadott reggel és kísért el este, míg el nem aludtál, így lehet és így van ez most is, mert Mennyei Atyád ilyen közel van. Az Úr szolgájaként erről tehetsz vallomást, így élheted meg.

Azonban az is nyilvánvaló az Úr szolgájának, hogy mire ébredt, hogy mi a célja Urának vele. Így vall erről: *„Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. Az én Uram, az Úr megnyitotta fületem.”* (4–5. v.). Isten mindig céllal ébreszt fel bennünket, s itt most láthatjuk, hogy mi az elsődleges célja velünk. Nemcsak a szemünket nyitja meg, hanem a fülünket is. Miért? Mert nekünk a látható és a láthatatlan világra együtt és egyaránt kell figyelniünk. A szemünk figyel a láthatóra, a fülünk figyel a láthatatlanra. Fontos ezt nagyon komolyan tudatosítanunk! Ahhoz, hogy hitben járjunk és nemcsak látásban, mindenekelőtt hallanunk kell! Jól ismert Igét idézek: *„A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által.”* (Róm 10,17). Lehetetlen hitben járni egy napon úgy, hogy nem hallgatjuk meg az Úr Jézus Krisztus szavát. Erre kell felébrednünk és erre kell ráébrednünk! Az ébredésünk utáni csendesség nem egy keresztyén szokás csupán, hanem életszükség, életgyakorlat. Urunk közelsége, az ébresztő kegyelem abban is megnyilvánul, hogy Ő beszél hozzánk, beszél velünk, beszél Önmagáról és rólunk és az Ő gondolatairól, amelyek vezetnek bennünket egész nap. Az Úr szolgájaként, mint tanítvány

hallgatjuk Őt, vagyis nyitott, tanulni kész lélekkel és szívvel, és azért is hálát adva, hogy megnyitotta a fülünket. Tudjuk, hogy ez sem magától értetődő, mint ahogyan az sem, hogy kinyílt a szemünk reggel. Ma se felejtsük el: „*őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.*” (ApCsel 17,28). Minden mozdulat, minden mozzanat Átala valósul meg, dicsőítsük Őt ezért! Áldjuk az Ő nevét, adjunk hálát és magasztaljuk Őt!

Az is itt van ebben a csodálatos vallomásban, hogy mire készít fel bennünket reggelente az Úr, mire hatalmaz fel, mivel bíz meg: „*Az én Uram, az Úr megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak.*” (4. v.). Figyeljük csak jól, milyen tisztán tudja az Úr szolgája, hogy minden Gazdájától jön, hogy tökéletesen függ Tőle. Ő ébreszt fel, Ő nyitja fel a szemem, Ő nyitja meg a fülem, Ő tanít meg tanítványként beszélni. Milyen nagyszerű ezt tudni, ezt kérni, erre ráhagyatkozni! Ez nem erőlködés, ez egy áldott részesülés, megtapasztalás. Személyesen így élem ezt meg magam is, a Szentlélek visz végbe mindent bennem, valóban Ő vezet. S ha most valaki ellenkezne velem, gondolja végig, mire jut. Hiszen ébredünk mi magunktól is, kinyitjuk a szemünk magunktól is, hallunk mi annyi mindent magunktól is, tudunk mi beszélni magunktól is. De mire ébredünk, mit látunk, mit hallunk és mit mondunk? Egyfelől nem látjuk, hogy mindez nem magától van, ha nem működne Isten általános kegyelme, mindez nem mehetne végbe. Másfelől pedig tökéletes céltévesztés tud lenni az egész Isten nélkül. Minden más, amikor az Ő tervének, csodálatos munkájának részeiként élünk. Isten szolgája az Ő Igéjét tudja szólni az elfáradtaknak, ami erősít és gyógyít. A bűn szolgája úgy beszél, hogy az fáraszt és betegít. Ég és föld a különbség. Te kinek szolgálasz?

Ma azonban arra is rávilágít Isten beszéde, hogy az Ő szolgálatában állva nem leszünk mentesek attól, hogy egy jól

induló nap kellős közepén ne érhetne bennünket támadás. Sőt, egyértelműen számíthatunk rá. Jézus Krisztus tanítványaként erre kell felkészülnünk, hiszen ha látjuk és halljuk Őt, látjuk életéből és halljuk szavaiból, tanításából, hogy ez vár az övéire, ez vár ránk. Nagyon beszédesen áll előttünk alapigénk környezetében az, ami körülveszi az Úr szolgáját. Tüzet szítanak, gyújtónyilakat gyártanak ellene, akár tettlegességig is fajulnak, verik a hátát, tépik a szakállát, arcul köpik és gyalázzák. Íme, az Úr szolgája, aki nem rejtőzik el ezelől, aki engedi ezt, aki hagyja ezt. Az Úr Jézus Krisztusban látjuk mindezt tökéletesen beteljesedni: *„Hagytam, hogy verjék a hátamat, és tépjék a szakállamat. Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől.”* (6. v.). Előre felkészített arra, ami minket is el fog érni: *„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha a világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem a világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ.”* (Jn 15,18–19).

Azonban nem csak ez áll előttünk az Igében. Nem arról van szó, hogy egy dolgot tehetünk csak, eltűrjük a bántalmazást, más lehetőségünk nincs is. Az is kiviláglik Isten Igéjéből, hogy eközben teljes bizonyosságunk lehet abban, hogy velünk van az Úr, nem hagyott magunkra. Nem távolról nézi azt, ami minket ér, hanem közvetlen közel van hozzánk, nemcsak együtt érez velünk, hanem mindig előbb hordozta azt, ami minket ér, mint mi: *„engem előbb gyűlölt, mint titeket”*. S eközben vallomásunk lehet az is, amit olvasunk az Úr szolgájáról: *„De az én Uram, az Úr megsegít engem, ezért nem maradok gyalázatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent... Íme, az én Uram, az Úr megsegít engem”* (7; 9. v.). Ennek bizonyossága is azoké, akik az Úr szolgálatában állnak. Nem kell tehát kétségbeesnünk, megrendülnünk végképp. Van, Aki segít,

mert Ő megtart, van, Aki velünk van. Pál apostol vallomása megindító bizonyágtétel, a mindenkori tanítvány megtapasztalása, teljes összhangban az ószövetségi kijelentéssel: *„Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak; letipornak, de el nem veszünk; Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben. Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben.”* (2Kor 4,8–11).

Az Úr szolgája éppen ezért szabad tud lenni a vádak gyújtónyilától is. Hiszen eközben is megéli különös módon és erővel az Úr közelségét. Ez az egyik olyan terület az életünkben, ahol nagy szükségünk van a helyes látásra. Ismerhetjük a Vádolót, a Sátánt Isten kijelentéséből és tapasztalatainkból is. Nem könnyű vádak keresztüzében élni, ezek felemésztik az embert, az ember erejét. Nem véletlenül halljuk a Jelenések könyvében az üdvösség kiteljesedéséről: *„Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: Most jött el az üdvösség, Istenünk ereje és királyi uralma, és az ő Krisztusának hatalma, mert levettetett testvéreink vádlója, aki a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta őket.”* (Jel 12,10). Milyen megrázó olvasni ezt, hogy ott a Vádoló a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádjaival ellenünk. S ami talán még megrázóbb, hogy jogosak lehetnek vádjai, mert életünk tele van hitelenséggel, bizalmatlansággal, engedetlenséggel, önteltséggel, hamissággal, képmutatással, céltévesztéssel, bukással, egyszóval bűnnel. A kérdés nem az, hogy jogosan vádolhat-e téged, hanem az, hogy érvényesek-e rád vádjai? Mit jelent ez? Azt, hogy Isten megigazított gyermekeire már nem érvényesek a vádak, mert ők Jézus Krisztus fedezete alatt állnak és élnek. Isten nem ró fel semmi bűnt gyermekeinek, mert felrótta Jézus Krisztusnak, a bűn

elnyerte büntetését, Isten nem igazságtalan, nem bünteti meg a bűnt kétszeresen. Isten kiengesztelődött, a vádak lehullnak rólunk. Elbuktunk? János apostol így ír erről: *„Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus, mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért”* (1Jn 2,1–2). Milyen csodálatos látni ennek valóságát! Ott a Vádoló Isten előtt, de ott a Közbenjáró is az Atya előtt, a mi mentetőnk, a mi Megmentőnk. S vannak vádolóink itt a földön is? Hogyne lennének, hiszen emberek is eszközei a nagy Vádolónak, az ő oldalán állnak, s gyakran a törvényeskedők köntösében járnak. Mi azonban tudjuk, hogy van egy másik Pártfogónk is itt, a földön, Jézus így mondja: *„én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem fogadhat be, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.”* (Jn 14,16–17). Kettős védelemben állunk a vádakkal szemben, mert az Úr Jézus Krisztus áldozata tökéletes, minden „elvégeztetett”. Ezért mondhatja az Ószövetségben az Úr szolgája és az Újszövetségben is az Úr szolgája, Jézus tanítványa bátran és határozottan: *„Közel van, aki igazságot szolgáltat nekem. Ki mer perbe szállni velem?! Álljunk elő együtt! Ki az én vádlóm? Lépjen ide!”* Nincs kitől és nincs mitől félnünk! Közel van, aki igazságot szolgáltat nekünk. Közel van az Úr, amikor vádak alá kerülök, sőt Ő nem hagy magamra, hanem megvéd és érvényre juttatja igazságát érdekemben. Milyen bizonyosság ez! Milyen bátorítás! Nem vagy egyedül, amikor vádak keresztüztébe kerülsz, nem kell az ítélet tüzétől rettegned, mert Közbenjáród, Megváltód, az Úr Jézus Krisztus, és az Ő Szentlelke védelme rendelkezésedre áll. Győztes védőügyvédek állnak melletted minden peredben. Az Úr szolgája szinte kihívóan mondhatja, mert ismeri Urát: *„Közel van, aki igazságot szolgáltat nekem.*

Ki mer perbe szállni velem?! Álljunk elő együtt! Ki az én vádlóm? Lépjen ide!”

Ha az Úr ébreszt fel reggel, erre is ráébredt, ha figyelsz Szavára, és valóban alkalmas leszel az Ő Igéjével erősíteni az elfáradtakat, azokat, akiknek szükségük van a te bizonyoságtételeddre is a támadások, a vádak alatt. Közel van, aki igazságot szolgáltat nekünk, áldott legyen közelségéért!

Budapest, 2016. február 26.

Péntek 18 óra

Somogyi Péter lp.

KÉTSÉG

Lekció: Zsolt 73,13–28

Alapige: Zsolt 73,28

„De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az Urat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted.”

Ki vagy mi jön legközelebb? Ezzel az alcímmel kezdtük hetünket, ezt az igehirdetés-sorozatot. Elénk került a bűn, a sebzettség, a szükség, a vád kérdése. Ma a kétség kerül elénk, de vajon melyik jött vagy jön legközelebb? Olyan felszabadító felismerni, megragadni, megélni talán ezen a héten is sokunknak, hogy nem ezek jönnek legközelebb hozzánk, hanem az Úr! Néha úgy érezzük, látjuk, hogy ezek a dolgok hatnak ránk legerősebben. El ne higgyük! Ne hasonlítsuk össze ezeket a Hasonlíthatatlan Úrral, ne legyenek ezek bennünket függővé tevő bálványok! Mert mi is a bálvány? Ami ural minket, ami leköt minket, ami meghatároz minket, egyszerűen, ami mindent áthatóan foglalkoztat minket. Ha nem vagyunk résen, talán észre sem vesszük, de ezek uralmuk alá hajtanak minket. Más bálványokat talán jobban felismerünk, de ezekre nem is figyelünk. Értsük jól: nem készakarva hódolunk ezeknek, hanem megkötözöttek. Lelki

beszélgetésekben látom, hogy milyen nyomorúság ez. Pedig Jézus azért jött, hogy szabaddá tegyen. Így olvassa és teljesíti ezt be a názáreti zsinagógában: *„Az Úrnak Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessek az Úr kedves esztendejét.”* (Lk 4,18–19) Ő szabadulást hirdetett és szabadulást hozott, ez nem kétséges, ez beteljesedett. Közel jött Őbenne Isten szabadítása hozzánk, élhetünk ezzel és élhetünk ebből. Milyen hatalmas kincs megvallani, amit egy-egy énekszerző olyan szépen és hitelesen megénekeltek ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban. **Bűn:** *„Bár bűn és kín gyötör, És nehéz bár szívem, A Sátán életemre tör: Kétségbe nem esem.”* (461:1). **Sebzettség:** *„A súlyos gondok mit használnak, A sóhaj, sok jajszó mit ér, :/: Ha sebeink még jobban fájnak S mindennap kínunk visszatér? Így terhünk egyre súlyosabb, Ha lelkünk bűnnek helyet ad.”* (274:2). **Szükség:** *„Semmi engem tőle el nem választ, Jól tudván azt, Hogy sok jóval eláraszt; Erősít engem Erőtlenségemben És szükségemben.”* (275:3). **Vád:** *„Aki értem megnyíltál, Rejts el, ó, örök köszál! Az a víz s a drága vér, Melyet ontál a bűnér', Gyógyír legyen lelkemnek, Bűntől s vádtól mentsen meg!”* (458:1). **Kétség:** *„Gyógyítsd meg sok nyavalyám, Enyhíts szívem bánatán; Kétség, gond ha gyötrenék, Biztasd nádszál hitemet.”* (464:3). A kísértésekkel szemben lehet vallást tenni akár énekekkel is. A görög mitológiában Odüsszeusz a szirének csábító énekével szemben kiköttette magát az árbochoz, amikor arra hajóztak. Orpheusz zenéje túlszárnyalta a szirének dallamát, így ugyanitt nem csábultak el a hajósok. Semmi közünk a mítoszokhoz, de elgondolkoztató, hogy mi mit teszünk a kísértés idején. Mindenesetre nekem nagy ajándék, hogy a reformáció korabeli Skarica Máté vallomása az enyém is: *„Drága dolog*

az Úr Istent dicsérni, Színe előtt kegyesen énekelni, Ékes dolog szent nevét magasztalni, A híveknek őelőtte szolgálni. Ő gyógyít meg szomorodott szíveket, Vigasztalja az elalélt lelkeket, Ő enyhít meg sok keserűséget, Mind testi, mind lelki betegségeket.” (450:1–2).

Mai alapigénk Ászáf zsoldára, aki Isten közelségéről mint élete nagy ajándékáról beszél. Hirdeti, kimondja, hogy „*olyan jó Isten közelsége*”. Elkötelezi magát, hogy hirdeti nagy tetteit, mert ezt nem tarthatja magában ennek átélője. Azonban a zsoldár zárómondata ez, az előzmények ismerete is kell ennek megértéséhez. Ennek a hétnek záró alkalma ez, hogy mi minden előzte meg akárcsak ezt a hetet?! Sokan sokfélét tudnánk elsorolni. Mi minden jött, mi minden előzte meg. Most azonban sokan elmondhatjuk Ászáffal együtt ezt az örömhírt, mert az Úr közelségének gyógyító ereje, felismeréseink ezzel kapcsolatban átformáltak minket. Mert aki közeledett ezen a héten Istenhez, átélte, hogy Isten is közeledett hozzá és ez mindennél jobb. Ászáf azonban megrendült, mielőtt eddig a vallomásig eljutott, kétségek támadtak szívében, sőt kétségbe is esett. Zsoldára életemben nagy bátorítást jelent, sok lelki beszélgetés alapigéje lehetett, mert mélyen tükrözi az ember valódi vívódásait. Miről van szó?

Hívő emberként élve körbenézett a Zsoldáros. Mit látott maga körül? Hitetlen embereket, bűnben élőket, akik kérkednek, kevélyek, erőszakosak, önteltek, gúnyolódók, gonoszul beszélők, fenyegetőzők, ezeket sorolja fel zsoldárában. Mi ebben a meglepő? Hiszen ilyen az emberek nagy része, ilyen a világ. Mégsem lehet kérdés, hogy jó érzésű emberként nem lehet emellett olyan könnyen elmenni, e felett szemet hunyni. Ászáf azonban többet is látott ennél, legalábbis első pillantásra, és ez nagyon nem könnyű. Így írja: „*De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban.*”

(2. v.). Miért? Így olvassuk érveit: *„Mert irigy lettem a kérkedőkre, látva a bűnösök jólétét. Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük. Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket. Ezért a kevélység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak. Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak. Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyomással fenyegetőznek dölyfösen. Az ég ellen is feltátják szájukat, nyelvükkel megszólják a földet. Ezért fordul feléjük a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet. Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek? Íme, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen.”* (3–12. v.). A bűnösök jólétben élnek, háborítatlanul gyarapítják vagyonukat, jómódjukban kérkedve néznek szét, feltátják a szájukat az ég ellen is, Istenről megvetően beszélnek, nyelvükkel megszólják a földet és nyilván az embereket is. Mindeközben tetézi mindezt, hogy nincsenek kínjaik, gyötrelmeik, nem érik őket csapások. Ráadásul népszerűek, feléjük fordulnak sokan és mohón isszák szavaikat.

Több ezer éve így volt ez, Ászáf erről panaszkodik. És ma? Esetleg van ma is, akit ebbe be tudnánk helyettesíteni? Ez talán nem is olyan nehéz, többeket is látunk így magunk körül. Nehezebb magunkkal szembenézni, beismerni, hogy ez bennünket nagyon zavar, sőt azt a legnehezebb kimondani, hogy ez irigységgel tölt el minket. Ez nem illik egy hívő ember szájába. Néha áztatva magunkat, hogy mi idáig nem is juthatunk el, mélyen elfojtjuk magunkban ezt az indulatot. Nem hívő emberekről szólt egy németországi felmérés, hanem általánosan tették fel a kérdést, hogy a Tízparancsolatból melyiket tudnák felidézni. Az, hogy az első kőtáblával kapcsolatban keveset tudtak az emberek, ez talán nem kérdés. A második kőtábla legkevésbé ismert és rögzült parancsa

azonban egyértelműen az utolsó volt. Ugye ezt mi mindnyájan idézni tudjuk. Miért nem vésődött be ez sokak tudatába? Mert természetes, hogy nem kívánjuk a másikat? Vagy éppen fordítva van? Ászáf nagyon őszinte vallomást tesz. Tulajdonképpen bevallja mindnyájunknak, hogy őt nagyon komolyan megkísértette a gondolat, hogy cseréljen a bűnösökkel. Az ő életük sikeres és könnyű, az övé pedig kudarcos és nehéz. Nekik minden összejön, semmi sem fáj: *„De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban, mert csapások értek mindennap, fenytések minden reggel. Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők”* (13–15/a. v.). Fájdalmas vallomás ez. Megéri hívő embernek lenni, van értelme tisztaságra törekedni, ártatlannak lenni, miközben az embert csapások sújtják? Másoknak hitetlenül is sikerül minden, nekünk meg hívőként sem sikerül semmi. Mit kezdünk azzal, ha ilyen gondolatok megfogannak bennünk? Ászáf életén keresztül segít ebben Urunk.

Először is legyünk őszinték, ne fojtsuk magunkba a kétségeinket, hiszen mindnyájan kísérthető emberek vagyunk, hívő voltunkkal együtt, ahogyan Ászáf is az volt. Azután nézzünk szembe azzal, hogy honnan származunk, hova tartozunk. Mi Isten gyermekei vagyunk, így mondja a Zsoltáros *„fiai nemzetsége”*. Ha átállunk a hitetlenek oldalára, éppen ezt tagadjuk meg: *„Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét.”* (15. v.). Ez egy komoly kontroll, tudatosítani magunkban, hova tartozunk, felerősíteni Jézus szavait: *„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem!”* (Lk 9,23). Figyeljünk tehát, hogy ne Őt, hanem magunkat, régi természetünket tagadjuk meg! Ezután gondolkodjunk és legyünk magunkhoz is őszinték. Ha nem jutunk előbbre, ne

adjuk fel. Ászáf ezt is bevallja: „*Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem.*” (16. v.). Nem az érzelmeire hagyatkozott, nem az indulataira, becsületesen végiggondolt mindent, amit csak tudott. Higgyük el, hogy ez nem hiábavaló, ez nagyon fontos. Azonban az is, hogy ez nem meríti ki a lehetőségeinket. Emlékezzünk arra, hogy amikor az ember csak magában gondolkodik, bizony nem jut sokra, ha kihagyja Istent a számításából, végzetes számítási hibát ejt.

Tanulandó a lépés, amire Ászáf eljut elgondolkozása után, miután túl nehéznek tűnt a megértés számára: „*Végül elmentem Isten szentélyébe, és megértettem, hogy milyen végük lesz.*” (17. v.). Egy olyan lépés áll előttünk, ami megnyit távlatokat s lezár kétségeket. „*Végül... megértettem..., milyen végük lesz.*” Isten szentélyéről van szó, Isten templomáról, Isten népe közösségéről. Milyen egyszerű és milyen nagyszerű lehetőség ez: elmenni Isten házába, a templomba. Nem kell már tovább menni, nem kell mást keresni sem magamban, sem másoknál, sem másutt. Isten elkészítette ezt a helyet arra, hogy ami nekem magamnak nehéznek tűnik, amit nem tudok megérteni, azt itt megértsem. Sokan élnek már ennek az erejéből, örömeiből, de sokan vannak még, akik ezt megelőzően annyi mindent kipróbálnak. Minek annyit templomba járni? Minek egyáltalán templomba járni? Furcsa, de magukat hívőknek vallók is kimondva vagy kimondatlanul eljutnak ide. Lehet hinni otthon is, nem kell ahhoz templomba járni. Sőt mi azt valljuk, hogy kell is otthon hinni a hétköznapi napokban is, csak hogy az, amit Isten az Ő házában készített el számunkra, az megerősíti ezt, az lehetővé teszi.

Ászáf ott, a szentélyben értette meg, hogy nem a rész, hanem az egész a kérdés mindig. Mi rendkívüli módon be tudunk szűkülni s be tudunk szűkíteni dolgokat. Távlatokat Isten az Ő közelségében nyit, az Ő Igéje által mutat, az ige-hirdetés által értet meg. Mit ért meg a Zsoltáros? Így olvassuk:

„Bizony, sikamlós talajra állítottad és pusztulásba döntöd őket! Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben. Mint ébredés után az álmokkép, úgy tűnik el képük, ha fölserkensz, Uram!” (18–20. v.). Ez a realitás, ez a valóság, ez az igazság. Ami az istentelen emberek életében előttünk van, nem más, mint „álmokkép”. De jön az ébredés! Az az igazság, hogy amit vet az ember, azt aratja. Mi lesz velük? Mi lesz velünk? A hitetlen pusztulásra ébred, a hívő pedig dicsőségre. „Bizony, sikamlós talajra állítottad és pusztulásba döntöd őket!” „Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz.” (24. v.). Micsoda különbség! Sikamlós talaj az övék, tanácsolt vezetés a miénk. Ez a távlata az életnek az egyik és a másik esetben. Gyógyító és alázatos önvallomás ennek fényében, amit Ászáf megfogalmaz, mondjuk ki így is, önirónia: „Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm, akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat. De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet.” (21–23. v.).

Mindezek után érthető, magasztaló vallomás hangzik a Zsoltáros szívéből: „Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyézik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az Urat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted.” (25–28. v.). Teljen meg a szívünk ennek örömeivel, erejével, felszabadító vallomásával, mert az elhangzott Igék minden alkalommal bizonyították a bűn, a sebzettség, a szükség, a vád, a kétség világában Isten közelségének gyógyító hatalmát! Vidd el, éld meg, add tovább: „Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! De nekem olyan jó Isten közelsége!”

TARTALOMJEGYZÉK

BÚN	3
SEBZETTSÉG	8
SZÜKSÉG	14
VÁD	20
KÉTSÉG	27

Budapest-Fasori Református Egyházközség

H-1071 Budapest, Városligeti fasor 5.

Tel.: +3613224499 Fax: +3614131092

E-mail: hivatal@fasor.hu

Web: www.fasor.hu